

Arrest

nr. 147 972 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 juli 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 april 2015.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat C. DRIESEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 juli 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Er dient op gewezen te worden dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de minister of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. De verzoekende partij betwist geenszins dat zij niet in het bezit is van een geldig visum. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de minister bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, kan zodoende geen afbreuk doen aan voorafgaande vaststellingen.

Ook haar betoog aangaande artikel 3 EVRM, artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn samengelezen met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, en het hoorrecht uit artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij naar deze bepaling slechts verwijst in de hoofding van haar enig middel, maar vervolgens nalaat uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing voormeld artikel 3 zou schenden, zodat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

Met betrekking tot artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn samengelezen met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting, maar nalaat concreet uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden, zodat ook dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij had moeten worden gehoord en zij zich in het kader van haar betoog beroept op artikel 41 van het Handvest, dient erop gewezen te worden dat dit artikel uitdrukkelijk behelst dat eenieder er recht op heeft dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld. De gemachtigde is evenwel geen instelling of orgaan van de Europese Unie. In de mate dat uit het betoog van de verzoekende partij al kan afgeleid worden dat zij het hoorrecht inroept als een algemeen beginsel van Unierecht, merkt de Raad op dat het miskennen van het hoorrecht slechts tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden indien deze beslissing een andere uitkomst zou kunnen hebben gehad indien de onregelmatigheid niet had plaatsgevonden (HvJ 10 september 2013, C-383/13). De verzoekende partij houdt voor dat twee elementen hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. In de eerste plaats verwijst zij naar de ebola-epidemie die recent zou uitgebreid zijn vanuit Liberia, Guinee en Sierra Leone en dat als gevolg hiervan volgens het “Reisadvies van Buitenlandse Zaken” de noodtoestand in Nigeria zou zijn uitgeroepen. De Raad wijst er echter op dat de verzoekende partij deze bewering niet staaft. Verder verwijst de verzoekende partij naar de website van het Instituut voor

Tropische Geneeskunde, waaruit zou blijken dat in de drie weken tot 8 september 2016 nieuwe ebolagevallen bevestigd of vermoed werden en 101 overlijdens, waarbij aangegeven wordt dat het voor Nigeria om 9 nieuwe gevallen gaat. Hierbij dient echter te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat aan te geven welk onderdeel van de betrokken website zij precies geraadpleegd heeft en wanneer. Ten slotte verwijst zij naar een beschikking van de raadkamer die zich uitsprekt over de vasthouding van een Guineese onderdaan en waarin de hechtenis niet gehandhaafd wordt, daar momenteel geen gedwongen verwijderingen naar Guinee plaatsvinden. De Raad ziet niet in op welke manier deze beschikking in casu echter relevant is, daar de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft – zonder gedwongen uitvoering – en de verzoekende partij de Nigeriaanse nationaliteit heeft. Met het geheel van haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat, mocht zij gehoord zijn geweest en zij de ebola-epidemie als element naar voren hebben gebracht, de verwerende partij tot een andere uitkomst zou zijn gekomen. In de tweede plaats verwijst zij naar de middelen die zij heeft ontwikkeld in het kader van haar beroep gericht tegen de beslissing van 29 juli 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Zij stelt dat, mocht zij gehoord zijn geweest en de kritiek op voormelde beslissing van 29 juli 2014 had kunnen uiten, dit mogelijks tot gevolg had gehad dat de thans bestreden beslissing niet zou zijn genomen. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij nalaat concreet aan te geven welke elementen zij naar voren gebracht zou hebben in het kader van de uitoefening van het hoorrecht. Zij voegt het betrokken verzoekschrift weliswaar bij het thans voorliggend verzoekschrift, maar het is niet aan de Raad hieruit de mogelijk relevante elementen te distilleren die eventueel tot een andere uitkomst zouden geleid hebben. Ook met dit betoog maakt de verzoekende partij een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht dan ook niet aannemelijk.

Het beroep komt onontvankelijk voor wegens gebrek aan belang.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 7 april 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 28 mei 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 2 april 2015 opgenomen grond, stelt zij dat haar verzoekschrift is gericht tegen een bevel, maar er is ook een beroep tegen de negatieve beslissing inzake een aanvraag 9bis: zij heeft deze gelijktijdig ingediend, maar de zaak inzake artikel 9bis is nog steeds niet opgeroepen. Ze meent dat de zaak inzake artikel 9bis eerst behandeld zou moeten worden.

De verwerende partij verwijst naar de beschikking en de nota.

2.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting slechts verwijst naar elementen die zij reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht en waarop middels de beschikking van 2 april 2015 reeds werd geantwoord. Door louter elementen uit het verzoekschrift te herhalen of te benadrukken, brengt zij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 2 april 2015 werd aangegeven. Ook door thans zonder meer te stellen dat zij meent dat “de zaak inzake artikel 9bis” eerst behandeld zou moeten worden, doet zij geen afbreuk aan voormelde beschikking.

Met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat het beroep, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE